

Rupertas Huberis

Kūrinio vokaliniam ansambliui komponavimo gairės

Dainavimas yra sielos darnos išraiška. Sielos kaip nematerialios asmenybės dalies, kurią sudaro mentalinės būsenos, nuotaikos ir jausmai.

Dainavimas gimsta patiriant harmoniją su savimi ir pasauliu. Ši harmonijos pajauta negali būti imituojama.

Dainavimas yra muzikavimas balsu. Balsas naudojamas ir kalbant, tačiau tuomet dėmesys sutelkiamas į tariamų žodžių semantiką, kurią sustiprina „kalbos melodija“, tačiau muzikiniai intervalai čia lieka antrinės reikšmės. Kitaip nei kalba, dainavimas aktyvuoja smegenų dalis, kurios nesąmoningai, intuityviai vertina intervalus, jų tikslumą, kaip svarbų melodijos elementą.

Vakarietiška muzikos notacija nėra vien tik bandymas išplėsti muziką iš užmaršties gniaužtų, bet ir pastangų standartizuoti jos atkūrimą rezultatą. Neturi būti pamirštama, kad tiksli muzikinių parametrų notacija apima tik skambančios muzikos paviršių, bet ne turinį. Viskas, kas slypi giliau, reikalauja kitų su muzikos ženkliniu susijusių sprendimų.

Svarbu atkreipti dėmesį į dainavimo potencialą generuoti nepaprastą sąmonės būseną. Toks dainavimas primena modemo veikimo principą. Kaip ir to paties pavadinimo technologinis prietaisas, dainavimas-modemas sujungia kelias nesuderinamas sritis, kad tarp jų galėtų įvykti informacijos srautas. Pavyzdžiui, giesmė gali tapti sąsaja su nematerialiu pasauliu, kaip sufijų muzikoje. Tai pastebima ir lietuviškoje sutartinių tradicijoje.

Dainavimas, kaip meno forma, gali estetizuoti tokias būsenas, kaip ilgesys, dvasinis skausmas. Būsenas, kurios, patiriamos asmeniškai, yra labai skausmingos ir sekinančios. Kompozicijos meistriskumo dėka šios emocijos tampa koherentiškomis, pakylėjančiomis, gražiomis.

To, kuris dainuoja, ir to, kuris klausosi, suvokimas skiriasi. Klausymu neįmanoma atstoti dainavimo patirties, ji praturtina gyvenimą, leidžia pamatyti iš pažiūros pažįstamus dalykus ir būtybes kitaip, per naują prizmę.